

Henics Tamás 1965-ben született Szentgotthárdon. Gyermekkorában az Őrségben töltött, ami meghatározó lett későbbi életében. Középiskolai tanulmányait Kaposváron, egyetemi éveit Pécsen végezte. Kutatóorvosként éveket töltött az Egyesült Államokban, jelenleg Bécsben vezeti egy oltóanyagfejlesztéssel foglalkozó biotechnológiai laboratórium kutatási tevékenységét. Számos, nemzetközi jelentőségű folyóiratban megjelent tudományos közlemény, könyvfejezet és szabadalom szerzője. Fő hivatása mellett szabadidejét fényképezésnek, zenélésnek szenteli. Az Őrségi gyermekkor során megélt, akkor ott még az elzártság okán foltjaiban létező paraszti kultúra, annak értékei, szépségei elkísérték a későbbiekben is és talajt adtak néprajzi témájú fotográfiai tevékenységéhez. Képeit számos kiállításon mutatta be idehaza és külföldön, többek között Pécsen, Budapesten, Komáromban, Győrben, Zalaegerszegen, Óriszentpéteren, Bécsben, Kolozsvárott, Óbecsén. A táncmozgalom megrögzött rajongója, a folkMAGazin rendszeres szerzője, a tizenöt éve megrendezésre kerülő, mára országos jelentőségűvé vált Ladikos Fesztivál megálmodója, szervezője. Három néprajzi, illetve a táncmozgalomhoz köthető témájú könyv szerzője (Juhmérés Visában, 2005; Apák és Fiúk, 2010; Negreni-Feketető, 2015). Munkásságát a Halmos Béla emlékéremmel ismerték el 2018-ban. Nagy megtiszteltetésnek érzi, hogy Táncmozgalom Egyesület és az OTP Bank által létrehozott Táncmozgalom Értelme elismerésében is részesült 2021-ben. Felesége szintén kutatóorvos, két gyermek édesapja. A látszatra szerteágazó tevékenységeit egymás kiegészítőinek, inspiráló, folyton megújuló közegének tartja, melyből talán érték, megőrzés és alkotás születik, az ezen örökséget fontosnak tartók számára is.

„A kutatás, a tudomány adomány, azokat találja meg, akik fürkésznének, megismerni és megismertetni szeretnének. Nem feltétlenül a siker, a mindenkori találás a lényeg, hanem maga a folyamat, a keresve alkotás folyamata. Jót meglétni és megtapasztalni jó, és ettől az ember mássá válik, valaminek a tudójává. A fényképezéssel is ugyanígy vagyok. Egy különös folyamat, tapasztalás és tapasztalat, majd tudás, amit meg lehet osztani, átörökíteni az átélt megismételhetetlent. Létrejön a tárgy-kamera-szív tengely, mely egy intim belső világgá válik, megszűnik az embert körülvevő. Szinte euforikus állapot. Egy belsőleges kapcsolat a fényképezendő és a fotográfus között, senki más által ugyanúgy át nem élhető. Ezért fontos, hogy az ember lehetőleg minél több időt tölthessen témájával, legyen az tárgy vagy ember. Megismerni a részletes vonásokat, lelkiületet, lelket. Jó volna a hétköznapiakat is így meglétni...”

(Henics Tamás)